

πτοντος τοῦ ὕψους του πρὸ τοῦ Κεφαλαρίου, ὡς μέγας ἀνὴρ πρὸ τοῦ θαλαμηπόλου του.

Γοητευτικώτατον τοπίον εἶνε ἡ *Μπίρνα*, πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν κατάφυτον καὶ παραδεισίαν Δεκέλειαν ὁδόν. Φαντάσθητε, ὅσοι δὲν εἶδατε αὐτὴν, κοίτην ποταμοῦ εἰς ἐλιγμούς περισπωμένην· ἐκατέρωθεν τῶν ὄχθων σειρὰν πλατάνων καὶ κισσόν, διὰ μυρίων βραχιόνων σφιγκτὰ ἐναγκαλιζόμενον τὸν κορμὸν αὐτῶν, κοιλότητος καὶ ἐξοχὰς ἀκανονίστους, διδούσας ἀγρίαν τινὰ καλλονὴν εἰς τὴν τοποθεσίαν, φερούσας εἰς τὴν μνήμην κλέφτικα λημέρια, καὶ συριγμὸν ὄξυν ὀπισθεν τοῦ φυλλώματος καὶ αἰφνιδίαν τῆς λερῆς φουστανέλλας ἐμφάνισιν. Τὴν ἀγρίαν ποίησιν τοῦ τοπίου ἐπαυξάνει ἡ κατάπτωσις τῶν ὄγκωδων βράχων οἷτινες ἀπετέλουν τὸν θόλον ἀρχαίου σπηλαίου "Αἰτροῦ τῶν *νυμφῶν* καλουμένου ὅπου, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ πάλαι αἰ ὑπερβάσαι τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος νεάνιδες καὶ σφοδρῶς ἀνησυχούσαι μὴ διὰ παντὸς τοῦ βίου μόνον δι' ἑαυτὰς παρασκευάζουσι τὴν κλίνην των, μετέβαινον νύκτωρ καὶ ἡρώτων τὰς νύμφας τὸ ὄνομα τοῦ εὐτυχῆς θνητοῦ τοῦ μέλλοντος νὰ χαρῆ τὰ κάλλη των, ἅτινα ἀκριβῶς ὦριμα ὄντα ἀνέμενον κατάλληλον χεῖρα νὰ τὰ δρέψῃ. Φωνὴ τότε ἠκούετο ἀπὸ τὸ σπήλαιον, φωνὴ ἐπίσημος, ἦν μετὰ ρίγους ἤκουεν ἡ ἐρωτῶσα, καὶ ἐν ὄνομα ἠγγέλλετο. Ἐλάμβανε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἡ αἰτουμένη καὶ ἀπήρχετο εὐτυχῆς ἀλλ' ἡ παράδοσις δὲν προσθέτει ἂν ἐλάμβανε καὶ τὸν γαμβρόν.

Τὴν *Μπίρναν* ἠγάπα πολὺ ὁ φείμνηστος Ὁθων. Ἐξεύγνε τὰς δύο ὄχθας διὰ ξυλίνου δαπέδου, καὶ ἐγευματίζε ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων, τὸν γοητευτικὸν περιβλέπων ὀρίζοντα τοῦ πρασίνου φυλλώματος φρίσσοντος εἰς τοὺς ἀσπασμούς τῆς αὔρας, ὡς χνοῶδης αὐχὴν νεάνιδος ὑπὸ θερμὰ φιλήματα, ἀκούων τὸν ῥόχθον τοῦ καταρράκτου ὅστις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ Κεφαλαρίου ἐκεῖ καταβιβαζομένου, καὶ ἐθραύετο ἀφρίζων ἐπὶ τῶν βράχων.

"Ὅσοι θέλουσι νὰ ἴδωσι τὴν ἰδιάζουσαν ἑλληνικὴν φυσιογνωμίαν τῆς Κηφισίας ἄς σπεύσωσι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, διότι ὁ πολιτισμὸς εἰσῆλασεν ἤδη καὶ εἰς αὐτήν, μὲ τὸν ζυθον, τὸ σαλάμι, τὸ τυρὶ τῆς *Βίτσερης*, ἅτινα κρατεῖ ἐν χερσίν εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἑλληνικὰ χωρία.

Βλέπεις μὲν ρεῖθρα ποτιστικοῦ ὕδατος ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ χωματίνους τοίχους, *καλούπια*, καὶ χλοαζούσας ἀτραπούς, καὶ βυάκια ἐν οἷς κολυμβῶσι παίζοντα κίτρινοκέφαλα νησάρια καὶ εὐφραίνεσαι νομίζων ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν χωρίῳ ἀλλ' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ βλέπεις θεράποντας ἐν οἰκοστολῇ, καταλόγους φαγητῶν γαλλιστὶ γεγραμμένους — ἀνορθογράφως μὲν, ἀλλὰ γαλλιστὶ! — ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκιῶν τιῶν στίλβοντα σήματα πυρασφαλιστικῶν ἐταιριῶν, εἰσερχεσαι εἰς

καπηλεῖον καὶ εὐρίσκεις τὴν εἰκονογραφημένην *réclame* τῆς γαλλικῆς ἑφημερίδος *Zigblás* διὰ τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ *Zola* τοιχοκολληθεῖσαν ἐκεῖ ὡς εἰκόνα, καὶ ἀνίξας βλέπων ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν πόλει.

Ἡ Κηφισιά ἁμοιάζει νῦν πρὸς τὰς ἐπαρχιώτιδας, αἵτινες εἶνε ἑλληνίδες τὴν κεφαλὴν καὶ φράγισσαι τὴν ὄσφυν, φοροῦσι κόκκινον φέσι μὲ χρυσοῦν παπαζὶ ἀλλὰ καὶ κορσέν καὶ ἐσθῆτα κατὰ τὸν συρμόν. Προφθάσατε νὰ τὴν ἰδῆτε, πρὶν πετάξῃ καὶ τὸ φέσι τῆς καὶ φορέσῃ καπελῖνον!

* *

Συριγμὸς ἀκούεται καὶ πάλιν· ἡ ἀτμάμαξα ἀσθμαίνει βαρέως, καὶ μετ' ὀλίγον ὡς πελώριος ὄφις πῦρ πνέων ἔρπει συστρέφων τοὺς δακτυλίους καὶ τανύων αὐτούς. Ἀπὸ τῶν θυρίδων τῶν ἀμαξῶν προκύπτουσι κεφαλαί· ἡ παιδίς μετέβαλεν ὄψιν τὰ φύλλα τῶν δένδρων ῥιγοῦσιν ὑπὸ τὴν ψυχρὰν πνοὴν τῆς ἑσπερίας αὔρας· τὸ πράσινον χρῶμα ἀπώλεσε τὰς ἀποχρώσεις του καὶ κατέστη ἀμαυρόν. Ἡ Πάρνης περικαλύπτεται δι' ὀμίχλης ὡς διὰ σινδόνης, ὅπως ἀποκοιμηθῆ. Μόνον ὁ σιδηρόδρομος θορυβεῖ ἐν μέσῳ τῆς γλυκεῖας ἡρεμίας τῶν ἀγρῶν· τὰ ἀρνάκια ἐπέστρεψαν εἰς τὴν στάνην των νὰ κοιμηθῶν· τὰ φυτὰ ἀλληλοφιλοῦνται, τὰ δένδρα καληνυκτίζονται καὶ αὐτὸ τὸ νερὸν τοῦ βυακίου τρέχει, νομίζεις, σιγὰ σιγὰ, ὡς νὰ πηγαίνῃ νὰ πλαγιασῇ. Μὲ αὐτὰ κλείει τὰ ὠραῖα ὄμματά τῆς καὶ ἡ γλυκεῖά μου ἀναγνώστρια, ἦν ἀπεκοιμήσῃ βεβαίως τὸ ἄρθρον μου.

Ε.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Ὁ μεγαλείτερος πόθος τοῦ παιδίου εἶνε νὰ γείνῃ ἀνὴρ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀνδρότητος εἶνε ἡ χρῆσις τῆς περισκελίδος, τὸ ἀφελὲς πλάσμα ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὸ πολύτιμον καὶ συμβολικὸν τοῦτο ἔνδυμα, δι' οὗ νομίζει ὅτι ἐπισήμως προβιβάζεται εἰς ἀνωτέραν βιωτικὴν τάξιν.

Ἡ ἐμφάνισις λοιπὸν τοῦ πρώτου πανταλονίου εἶνε σπουδαῖον γεγονός, ὅπερ ὁ μὲν πατήρ ποθεῖ, ἡ δὲ μήτηρ φοβεῖται. Ἡ μήτηρ θεωρεῖ τοῦτο ὡς ἀρχὴν ἐγκαταλείψεως αὐτῆς. Παρατηρεῖ μὲ δακρυβρεκτον ὄμμα τὸ διὰ παντὸς ἐγκαταλιμπανόμενον φουστανάκι. «Ἄχ! ἐπέρασεν ἡ νηπιακὴ του ἡλικία! λέγει καθ' ἑαυτήν! Τί γρήγορα, Θεέ μου! Πόσον βραχὺ ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον. Δὲν θὰ μ' ἔχῃ πλέον ἀνάγκην, θὰ τῷ εἶμαι σχεδὸν ἀνωφελὲς, θ' ἀποκτήσῃ νέας ὀρέξεις καὶ ἐπι-

θυμιάς! δὲν θὰ τὸ ἔχω ὀλόκληρον τὸ παιδί μου. Ἐπαυσε πλέον νὰ εἶνε ἄλλο ἐγὼ ἢ προσωπικότης του καταφαίνεται ζωηρότερον κάθε ἡμέραν, εἶνε κατὰ ξεχωριστὸν ἄπ' ἐμέ, εἶνε ἀγόρι.»

Ὁ πατὴρ τούναντιον εἶνε ἔμπλεως χαρᾶς. Γελάῃ ὑπὸ τὸν μύστακά του βλέπων τὰς παχουλὰς του κνήμας ἐξερχομένης τῆς μικρᾶς περισκελίδος· ψηλαφεῖ τὸ ἄβρον σῶμα, ὅπερ διαγράφεται καθαρῶς ὑπὸ τὸ νέον ἔνδυμα, καὶ ψιθυρίζει μετ' εὐαρεσκείας «Ἐγείνε σωστὸς ἀνθρωπάκος πειᾶ, ὁ κύριος ὅλα τὰ ἔχει, δὲν τοῦ λείπει τίποτε· θὰ μοῦ ὁμοιάσῃ εἰς τοὺς ὤμους καὶ εἰς τὸ ἀνάστημα. Κύττα με τί λεβεντιά στέκει ἔς τὰ πόδια του!» Ἀναγνωρίζει ἤδη ἑαυτὸν ἐν τῷ ὄντι ἐκείνῳ τῷ ἐξ αὐτοῦ προερχομένῳ· τὸ βλέπει διὰ νέων ὀφθαλμῶν καὶ τότε τὸ πρῶτον αἰσθάνεται ἀπεριγράπτου θέλητρον καλῶν αὐτό, ἀγόρι μου.

Τὸ δὲ παιδίον εἶνε καταμαγευμένον, ἐνθουσιασμένον, μολονότι ἀδυνατεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ, μὴ πρὸς κακοφανισμόν του, ὁμοιάζει πρὸς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κυνάρια τὰ ὅποια κουρεύουν τὴν ἄνοιξιν. Τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλα στενοχωροῦν τὸ δυστυχὲς παιδίον εἶνε τὸ παρελθὸν αὐτοῦ. — Ὅποσοι τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν ὑφίστανται τὸ αὐτὸ πάθημα! — Ἐννοεῖ κάλλιστα ὅτι τὸ πανταλόνιον ἐπιβάλλει καθήκοντα, ὅτι πρέπει ν' ἀναλάβῃ νέον τρόπον τοῦ φέρεσθαι, νὰ μεταβάλλῃ τόνον φωνῆς· ὅτι πρέπει τέλος νὰ ρυθμίσῃ ἑαυτὸν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καταστάσεώς του καὶ ἄρχεται κατοπτεῶν μακρόθεν τὰς κινήσεις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις ἄλλως τε δὲν δυσαρεστεῖται τὸ παράπαν ἐπὶ τούτῳ· ἀποπειρᾶται ἀδεξιῶς ἀνδρικὴν τινα χειρονομίαν, συσπᾶ τὰς ὀφρῦς, βλέπει τὰς τροφούς μετὰ προφανοῦς περιφρονήσεως, βαδίζον ἐκτελεῖ μεγάλους διασκελισμούς πρὸς οὐσὰί μικραὶ του κνήμαι εἶνε ὄλως ἀπροπαράσκευοι, ἀπαιτεῖ πελωριανὴν ράβδον, φορεῖ στραβὰ τὸν πῖλον του, καὶ εἰς τὸν περίπατον ἐννοεῖ νὰ μὴ χειραγωγῆται πλέον. Ἡ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος αὕτη πάλῃ καθιστᾷ ἐπὶ τινα χρόνον τὸ βᾶδισμα αὐτοῦ κωμικώτατον. Τὸ φουστανάκι του τὸν καταδιώκει, νομίζεις, καὶ τὸ παιδίον πνέει τὰ μένεα κατ' αὐτοῦ.

Ὡ ἀγαπητὸν πρῶτον πανταλόνι! σὲ ἀγαπῶ διότι εἶσαι πιστὸς φίλος καὶ διότι σ' ἐπανευρίσκω ἀνα πᾶν βῆμα τοῦ βίου, σὲ καὶ τὴν θελκτικὴν τῶν ὀνειρῶν σου συνοδείαν. Μὴ δὲν εἶσαι ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς θωπευούσης τὴν ματαιοδοξίαν ἡμῶν νέας χιμαίρας; Σὺ, ἀξιωματικέ μου, ὅστις ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου τοῦ θαλαμισκου σου, στρέβεις ἀκόμη τοὺς λεπτοὺς ξανθοὺς μύστακάς σου, καὶ ἐφόρσες πρὸ ὀλίγου τὸ πρῶτον ἤδη τὰς ἐπωμίδας καὶ τὴν χρυσὴν ζώνην, τί ἤσθανεσο, σὲ παρακαλῶ, καταβαίνων τὴν κλίμακά σου, ὅτε ὁ κολεὸς τῆς σπάθης σου ἐκρότει ἐπὶ τῶν βαθμί-

δων, ὅτ' ἐν στολῇ, κτενισμένοι, φορῶν τὰ ὑποδήματά σου, τὸ πηλίκιον ἐπὶ τοῦ ὠτίου ἔχων, εὐρέθης ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας λεωφόρου, καὶ ὑπὸ δυνάμεως ἀκαταμαχίτου ὠθούμενος παρετήρησες αὐταρέσκως τὴν εἰκόνα σου ἐν τοῖς κατόπτροις τῶν καφενειῶν; Τόλμησε νὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἐστάθης ὅπως ἀποθαυμάσης τὴν εἰκόνα σου.

Τὸ πρῶτον πανταλόνι πάντοτε, καλέ μου ὑπολοχαγέ.

Καὶ ὅταν γίνῃς λοχαγός, φίλε μου, καὶ ὅταν προβιβασθῆς! Καὶ βραχύτερον ὁπόταν καταστῆς στρυφνὸς γέρον καὶ ἀσπρίσουν οἱ μύστακές σου καὶ λάβῃς νεκρὰν γυναῖκα σύντροφον τοῦ βίου σου ὅπως ἀρυσθῆς νεότητα ἐξ αὐτῆς, δὲν θὰ τὸ ξαναφορέσης τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο πανταλόνι; Εἶν' ἀληθές ὅτι τότε ἡ ὠραία σου σύζυγος θὰ σὲ βοηθῇ εἰς τὸ νὰ τὸ φορῆς.

Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην, ὦ ἀξιωματικέ μου, καθ' ἣν ἀπορίψῃς αὐτό, φεῦ! τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ εἶσαι πολὺ δυστυχής. Ἡ ὑπαρξίς ἡμῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ φορῶμεν τὸ πρῶτον ἡμῶν πανταλόνι, νὰ τὸ ἐκβάλλομεν καὶ νὰ τὸ ξαναφορῶμεν καὶ ν' ἀποθνήσκωμεν προσβλέποντες αὐτό.

Εἶνε ἄρα ἀληθές ὅτι αἱ πλεῖστα εὐφροσύναι ἡμῶν δὲν ἔχουσι σπουδαιοτέραν αἰτίαν τῆς τῶν παιδικῶν; Εἴμεθα λοιπὸν τοσοῦτον ἀφελεῖς; — Ὡ! ναί, καλέ μου φίλε, εἴμεθα τὸσον ἀφελεῖς ὥστε οὔτε κἂν πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα τοιοῦτοι. Οὐδέποτε θ' ἀπαλλαγῶμεν παντελῶς τῶν σπαργάνων ἡμῶν, πιστευσέ με· ὑπολείπεται ἄκρον τι αὐτῶν. Ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ὑπολανθάνει τὸ νήπιον ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν πάντες καὶ ἀνδρούμενοι παραμένομεν νήπια.

Καὶ σεῖς, κυρία, δὲν αἰσθάνεσθε, κατὰ πᾶσαν μεταλλαγὴν ἐσθῆτος τὴν χαρὰν ἐκείνην ἣν προξενεῖ συνήθως ἡ νέα στολή;

Οὐχὶ παίζων ἀλλὰ σπουδάζων λέγω ὅτι ἡ στολή ἐπίδρα τὰ μέγιστα ἐπὶ τοῦ ἥθους ὑμῶν.

Διατί, ἐπὶ παραδείγματι, ἐπεστρέψατε προχθὲς τὸσον εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐκκλησίας; διατί σᾶς ἐφάνη τὸσον καλὸς ὁ σύζυγός σας καὶ ἐδείξατε πρὸς αὐτὸν τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα τῶν πρῶτων τοῦ γάμου σας μηνῶν; Διότι, κυρία, ὁμολογήσατέ το εἰλικρινῶς, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφορέσατε τὸ πρῶτον τὸν κομψώτατον κίτρινον πῖλόν σας ὅστις σᾶς πηγαινεῖ τὸσον λαμπρὰ, ὅπως εἰξεύρετε, καὶ διπλασιάζει τὴν καλλονὴν σας.

Ἐν ᾧ τούναντιον προχθὲς εἴσθε ἐν καταστάσει νευροπαθείας ἀνεξηγήτῳ. Οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν σᾶς ἤρεσκε. Ὅτε δὲ μετὰ τὸν περίπατον ὑπεστρέψατε οἰκαδε ἡ μὲν αἴθουσα σᾶς ἐφάνη στενόχωρος ὁ δὲ σύζυγός σας ὑπὲρ τὸ δέον εὐσαρκος.

Θὰ ἦτο πάντῃ ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ ἥθους ὑμῶν ἀν-μὴ ἐνθυμούμεθα κάλλιστα ὅτι χθὲς διεπράξατε τὴν ἀπε-

ρισκεψίαν νὰ φορέσητε τὸν φρικώδη ἐκεῖνον ἰόχρουν πῖλον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεσθε μετὰ τύσης περιφρονησεως. Τὸ χαριέστατον παιδίον σας δὲν ἐκφράζεται ἄλλως περὶ τῆς μικρᾶς νηπιακῆς του ἐσθῆτος, ἢν ἀπαξιοὶ πλέον νὰ φορέση.

Θέλετε καὶ τελευταῖον παράδειγμα; Παρατήρησατε τὸν σύζυγόν σας. Χθές, ἀπῆλθε τῆς οἰκίας δυσηρεστημένος — δὲν ἠύχαριστήθη ἐκ τοῦ γεύματος — τὴν δ' ἐσπέραν, περὶ τὴν ἐβδόμην ὦραν ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου φαιδρότατος, μειδιῶν διὰ τε τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Σᾶς ἐφίλησεν ἐνθουσιωδῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου. . . εἶνε φυσικόν, βεβαίως, κυρία, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθῆτε ὅτι εἶνε καὶ κολακευτικόν. Ἐπειτα ἔρριψε μετ' εὐαρεσκείας ἐπὶ τοῦ παρατυχόντος τραπέζιου τετράδιά τινα καὶ ἄλλα ἔγγραφα· εἰς τὴν τράπεζαν τὰ φαγητὰ πάντα ἀνεξαιρέτως τῷ ἐφάνησαν ἀπαραμίλλα καὶ τὰ κατεβρόχθισε ἀπλήστως.

— Μὰ τί ἔχει ὁ ἄνδρας μου; ἐλέγατε μὲ τὸν νοῦν σας.

— Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἐγώ, κυρία. Ὁ σύζυγός σας ἠγόρευσε τὸ πρῶτον χθές ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους. Εἶπε (ἦτο θυελλώδης ἢ συνεδρία καὶ πεισματωδεδεσάτη ἢ συζήτησις) εἶπεν (ἐν μέσῳ τῶν κραυγῶν καὶ τοῦ θορύβου πλήζας τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀναλογεῖον διὰ τῆς βράβδου του) εἶπε:

— « Δὲν ἀκούομεν τίποτε! »

Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις αὗται ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, ἐπειδὴ πανταχόθεν ἀνεφώνησαν: *Πολὺ καλά! Εὖγε!* ἀνηγέρθη καὶ πάλιν καὶ ἐπὶ τὸ κοινοβουλευτικώτερον διατυπώσας τὴν ἰδέαν αὐτοῦ προσεῖπε:

— Ἡ φωνὴ τοῦ ἐντίμου ἀγορευόντος δὲν φθάσει μέχρις ἡμῶν!

Ἡ διακοπὴ αὕτη βεβαίως οὐδόλως ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς συζητήσεως, ἀλλὰ τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸν σύζυγόν σας. Ἄς εἰπώμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν· ἡ διακοπὴ αὕτη εἶνε θρίαμβος τοῦ συζύγου σας, διότι ἐξ ἤδη ὅλα ἔτη ὁ προσφιλέτης ῥήτωρ ἀναβάλλει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ ἐκστομίση τὴν πρῶτην του λέξιν. Τώρα πλέον ἐρρίφθη ὁ κῦβος. Ὁ εὐτυχὴς βουλευτὴς ἐφόρεσε τὸ πρῶτόν του πανταλόν!

Ἀδιάφορον ἂν ἡ αἰτία εἶνε παιδαριώδης ἢ σπουδαία· ἀρκεῖ ὅτι καθιστάμεθα εὐτυχέστεροι. Οὐδὲν σημαίνει ἂν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν εἶνε πῖλος, ἢ σκουφός ἢ χρυσοῦν στέμμα, ἀρκεῖ ὅτι φοροῦντες αὐτὸ θεωροῦμεν ἑαυτοὺς σπουδαιοτέρους, ἰκανοτέρους, καλλιτέρους.

Λοιπόν, μὴ σκῶπτε πολὺ, ἀναγνώσά μου, τὸ ἀρελές παιδίον, ὅτε ἀνάπλεων χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοῦ πρώτου πανταλονίου του καὶ φέρον τὸ ἔνδοξον τοῦτο ἐμβλημα, βλέπει μακροτέραν

τὴν σκιὰν αὐτοῦ καὶ χαμηλότερα τὰ δένδρα. Ἀρχίζει τὸ ἀνδρικόν του στάδιον, τὸ προσφιλέσ πλάσμα.

Ἀπότου ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος οὗτος πόσα πράγματα ἔδωκαν ἀφορμὴν πρὸς ματαιοδοξίαν! Ἐπὶ βασιλείῳ τινός τῆς Γαλλίας ἐθεωρεῖτο τιμὴ ἢ μεγάλη ἕως ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν βασιλεῖα ὁμοιότητος, ὡς ἡ μεγάλη φενάκη ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', βραδύτερον δὲ ὑπῆρξαν οἱ ἐναβρυνόμενοι διὰ τὴν καλὴν ὄρεξιν ἢ τὴν εὐσαρκίαν αὐτῶν. Πολλοὶ καυχῶνται διὰ τὴν γυναϊκά των, ἄλλοι διὰ τὴν ὀκνηρίαν των, ἢ τὴν εὐφυΐαν των, ἢ τὴν ἀνοησίαν των, διὰ τὸ γένειον, ἢ διὰ τὸν περὶ τὸν λαιμόν των λαιμοδέτην, ἢ διὰ τὸν ἐπὶ τῆς βραχέως των ὕβον· καὶ πῶς νὰ μὴ ἀγαλλῶντο μικρὸν παιδίον διὰ τὸ πρῶτόν του πανταλόνι;

(Gustave Droz.)

K.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐκ περιέργου μελέτης τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος Regnard περὶ τῆς μορφινομανίας μαθητόμενον ὅτι ἡ χρῆσις τῆς μορφίνης ἤρξατο ἐπεκτεταμένη ἀνά πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἀπὸ τοῦ τελευταίου Γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Ὄντως, διαρκούντος τοῦ πολέμου, οἱ Γερμανοὶ ἰατροί, ὁσάκις δὲν ἐπῆρκον εἰς περιποίησιν τῶν τραυματιῶν, κατηύναζον συνηθέστατα τὰς ὀδύνας τῶν ἐστερημένων ἐτέρας περιθάλψεως δυστυχῶν δι' ὑποδορίων ἐνέσεων μορφίνης. Ὡς ἐκ τούτου οἱ πληγωμένοι, εἰ καὶ τὰ τραύματά των ἐπεδέοντο ἀτελῶς, δὲν ἠσθάνοντο πόνους, ἠδύναντο δὲ νὰ ἀναμένωσι τὰς ἀποτελεσματικὰς βοηθείας ἐπὶ πλείεστας ὥρας καὶ ἐνίοτε ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἤρξαντο προστρέχοντες εἰς τοιαύτας ἐνέσεις ἐν ταῖς γερμανικαῖς νοσοκομείοις καὶ βραδύτερον ἐν ταῖς γαλλικοῖς δι' ἕκαστον τραυματίαν κατὰ τε τὰς ἐπίδσεις καὶ τὰς ἐγχειρίσεις. Ἡ μέθοδος αὕτη καθίστα εὐκολωτέραν τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν καὶ ταχύτεραν διὰ τοὺς νοσοκόμους, ὀλιγώτερον δὲ ὀδυνῆραν δι' αὐτοὺς τοὺς τραυματίας διότι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μορφίνης ἠδύναντο νὰ ὀδοιπορῶσιν οἱ ἀσθενεῖς ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νυθημέρων καὶ πολυῶρων σταθμῶν, ὅπως ἀποφεύγωσιν οἱ πληγωμένοι τοὺς παρατεταμένους κλονισμούς.

Μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπανελθόντες εἰς τὰς ἐστίας των οἱ στρατιῶται οἱ ὑπαχθέντες εἰς τὴν δίαιταν ἐκείνην τὴν τόσον γλυκεῖαν δι' αὐτοὺς, ἀπέκτησαν τὴν κακὴν ἔξιν νὰ προστρέχωσιν εἰς ἐνέσεις μορφίνης, ὁσάκις ἐπάσχον ὑπὸ νευραλγίας ἢ ὑπὸ ἐτέρου δεινοῦ. Βαθμηδὸν δ' ἐπεξέτειναν τὰ ἀπατηλὰ εὐεργετήματα τῆς μορφίνης εἰς τὰς οἰκογενεῖας των, εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, καὶ μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων κατέστησαν οὕτω μορφινομανεῖς. Τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον Ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον.